

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobkyně: **Mgr. J. N.**
bytem X
zastoupena Mgr. Ing. Michalem Burešem, advokátem
sídlem Nová 244, 439 23 Lenešice

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti žalovaného ze dne 16. 3. 2021, č. j. 7890/21/5100-31462-707633,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů v řízení.

Odůvodnění:

- I. Stručné vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný k odvolání žalobkyně změnil výrok rozhodnutí – platebního výměru na daň darovací Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) ze dne 18. 6. 2015, č. j. 4554112/15/2006-70462-106960 (dále též jako „platební výměr“), kterým byla žalobkyni podle zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon 357/1992 Sb.“), ve spojení s § 57 zákonného opatření Senátu č. 340/2013., o dani z nabytí nemovitých věcí (dále jen „zákonné opatření“), a podle § 139 ve spojení s § 98 a § 147 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), vyměřena podle pomůcek daň darovací ve výši 54 810 Kč, tak, že se ve výroku prvostupňového rozhodnutí nahrazuje text: „*Shora uvedený správce daně podle zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“) ve spojení s ustanovením § 57 zákonného opatření Senátu č. 340/2013 Sb., o dani z nabytí nemovitých věcí a podle ustanovení § 139 ve spojení s ust. § 98 a § 147 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), daňovému subjektu vyměřuje podle pomůcek k úhradě daň darovací ve výši 54 810 Kč, slovy padesátčtyřitisícsmsetdeset Kč,*“ textem „*Shora uvedený správce daně podle zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“) ve spojení s ustanovením § 57 zákonného opatření Senátu č. 340/2013 Sb., o dani z nabytí nemovitých věcí a podle ustanovení § 139 odst. 1 ve spojení s § 90 a § 147 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), a na základě postupu k odstranění pochybností daňovému subjektu vyměřuje k úhradě daň darovací ve výši 54 810 Kč, slovy padesátčtyřitisícsmsetdeset Kč.*“; v ostatním zůstal výrok prvostupňového rozhodnutí nezměněn.
2. Z žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že správce daně vyzval žalobkyni výzvou ze dne 29. 4. 2015, č. j. 3264271/15/2006-70462-106960 (dále jen „výzva k podání daňového přiznání“ či jen „výzva“), aby ve lhůtě do 15 dnů ode dne doručení výzvy podala daňové přiznání k dani darovací. Učinil tak proto, že zjistil, že dle usnesení Vrchního státního zastupitelství v Olomouci ze dne 16. 3. 2015, č. j. 4 VZV 5/2013 (dále jen „usnesení VSZ“) žalobkyně v přesně nezjištěné době od 15. 12. 2012 do 23. 12. 2012 bezúplatně nabyla (dostala darem) od dosud neustanovené osoby hodinky Watch tank Anglaise zn. Cartier, sériové číslo 3505126774SX (dále jen „hodinky“), v ceně 803 000 Kč. Dárce nebyla žádná z osob v rodinném či příbuzenském vztahu k žalobkyni, pročež byla žalobkyně povinna ve lhůtě do 30 dnů podat daňové přiznání k dani darovací (dále jen „daňové přiznání“) dle § 21 odst. 1 písm. b) zákona 357/1992 Sb. ve znění účinném ke dni vzniku daňové povinnosti. To však žalobkyně neučinila a lhůta pro podání daňového přiznání marně uplynula nejpozději dnem 22. 1. 2013. Výzva byla žalobkyni doručena prostřednictvím provozovatele poštovních služeb dne 18. 5. 2015 fikcí dle § 47 odst. 2 daňového řádu. Žalobkyně na ni nikterak nereagovala. Vzhledem k tomu, že daňové přiznání nebylo učiněno ani v náhradní lhůtě, správce daně vyměřil prvostupňovým rozhodnutím (platebním výměrem) daň darovací podle pomůcek. Platební výměr byl žalobkyni doručen prostřednictvím provozovatele poštovních služeb dne 7. 7. 2015 opět fikcí. Proti platebnímu výměru podala žalobkyně odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 7. 2016, č. j. 32721/16/5100-31461-700796 (dále jen „původní rozhodnutí žalovaného“), zamítl. Proti původnímu rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu (dále jen „původní žaloba“), kterou zamítl zdejší soud rozsudkem ze dne 19. 4. 2018, č. j. 6 Af 74/2016-42 (dále jen „první rozsudek zdejšího soudu“). První rozsudek zdejšího soudu byl

ke kasační stížnosti žalobkyně zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 21. 11. 2018, č. j. 7 Afs 202/2018-41. Následně zdejší soud původní žalobu opakovaně zamítl rozsudkem ze dne 28. 3. 2019, č. j. 6 Af 74/2016-102 (dále jen „druhý rozsudek zdejšího soudu“). I proti druhému rozsudku zdejšího soudu brojila žalobkyně kasační stížností. NSS následně rozsudkem ze dne 22. 1. 2020, č. j. 9 Afs 152/2019-58 (dále jen „zrušující rozsudek“) zrušil jak druhý rozsudek zdejšího soudu, tak i původní rozhodnutí žalovaného. Ve zrušujícím rozsudku NSS uvedl, že bylo doručováno nesprávně, neboť bylo doručováno na nesprávnou adresu, a nebyly tak splněny podmínky pro doručení fikcí. Proto nebyly dány ani podmínky pro stanovení daně dle pomůcek na základě § 145 odst. 1 daňového řádu a nebyl řádně doručen platební výměr ani výzva k podání daňového přiznání. NSS žalovaného zavázal, aby se zabýval důsledky uvedeného závěru, a to zejména s ohledem na otázku prekluze práva vyměřit daň.

3. Po zrušujícím rozsudku žalovaný podle § 115 odst. 2 daňového řádu seznámil rozhodnutím ze dne 11. 3. 2020, č. j. 10664/20/5100-31462-707633, žalobkyni se zjištěnými skutečnostmi a vyzval ji k uplatnění práva k těmto skutečnostem se vyjádřit. Přílohou byla kopie výzvy k podání daňového přiznání. Žalobkyně v odpovědi, jejíž přílohou bylo přiznání k dani darovací, sdělila, že k darování nedošlo, proto v přiloženém přiznání k dani darovací není specifikován předmět daru nebo osoba dárce a je v něm uvedena nulová daňová povinnost.
4. Dne 29. 9. 2020 vydal žalovaný výzvu ze dne 25. 9. 2020, č. j. 32378/20/5100-31462-707633, k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně podle § 115 odst. 1 ve spojení s § 92 odst. 4 a § 32 odst. 1 daňového řádu (dále jen „výzva k prokázání skutečností“), kdy vzhledem k tomu, že je v rámci odvolacího řízení napravován postup správce daně, lze tuto výzvu k prokázání skutečností dle § 92 odst. 4 daňového řádu považovat za výzvu zahajující postup k odstranění pochybností dle § 89 a násl. daňového řádu *sui generis*. Žalovaný v ní podrobně seznámil žalobkyni s důkazními prostředky, na základě kterých dospěl k názoru, že vznikl předmět daně darovací a žalobkyně se stala poplatníkem daně darovací a vyzval ji k prokázání jejího tvrzení uvedeného v přiznání k dani darovací, podaném dne 25. 3. 2020, ve výši 0 Kč, tedy k prokázání způsobu nabytí movité věci, která je předmětem tohoto řízení o odvolání. V odpovědi na tuto výzvu žalobkyně namítla prekluzi práva stanovit v projednávané věci daň a setrvala na svém tvrzení, že k darování nedošlo.
5. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí odmítl, že by uplynula lhůta pro stanovení daně. Dále setrval na závěru, že došlo k bezúplatnému nabytí hodinek žalobkyní, protože vznikl předmět daně darovací dle § 6 odst. 1 zákona 357/1992 Sb., a žalobkyni tak vznikla daňová povinnost. K odvolací námitce, že důkazy z trestního řízení nelze v řízení daňovém použít s odkazem na rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2018, č. j. 7 Afs 8/2018-56, uvedl, že důkazy získané v trestním řízení mohou být použity i v řízení daňovém.

II. Obsah žaloby

6. Žalobkyně v *prvním žalobním bodě* namítala, že žalovaný nerespektoval závazný právní názor NSS vyslovený ve zrušujícím rozsudku. V něm NSS v bodu 46 uvedl, že v projednávaném případě nebyly naplněny podmínky pro doručení fikcí, neboť nedošlo k doručování na správnou adresu, a nebyly tak dány podmínky pro stanovení daně podle pomůcek a současně nebyl doručen platební výměr. Dodala, že NSS se ve zrušujícím rozsudku zabýval také prekluzí práva vyměřit daň, přičemž nemohl vyloučit, že na základě

soudního řízení došlo k prodloužení lhůty pro vyměření daně, neboť se nemohl seznámit s informacemi neobsaženými ve správním spisu. Zdůraznila však, že ze zrušujícího rozsudku, bodů 52 a 53, jednoznačně vyplývá, že při posuzování věci pouze na základě skutečností obsažených ve správním spisu je třeba dospět k závěru, že k prekluzi práva vyměřit daň došlo. Uvedené body zrušujícího rozsudku citovala a dodala, že z nich plyne, že prvostupňové rozhodnutí jí nebylo řádně doručeno a nedošlo k jeho oznámení. V rozporu s tímto závazným právním názorem však žalovaný vycházel z toho, že jí prvostupňové rozhodnutí oznámeno bylo.

7. *Ve druhém žalobním bodě* brojila proti závěru žalovaného, že jí bylo prvostupňové rozhodnutí oznámeno tím, že si dne 20. 7. 2015 převzala jeho kopii, čímž došlo k jeho materiálnímu doručení. Uvedla, že dle zrušujícího rozsudku již žalovaný neměl samostatně posuzovat otázku, zda jí bylo prvostupňové rozhodnutí doručeno/oznámeno. Dále uvedla, že odkaz žalovaného na judikaturu je vzhledem k závaznému názoru NSS irelevantní, navíc jsou odkazované judikáty skutkově odlišné. Soudy v nich totiž posuzovaly doručování z materiálního hlediska ve vztahu k počátku běhu lhůty pro podání žaloby. V projednávaném případě se však jednalo nikoli o počátek běhu lhůty pro účastníka řízení, nýbrž o prekluzi práva vyměřit daň, a žalovaný využil materiálního doručení k prospěchu správce daně (k prodloužení lhůty pro vyměření daně), který vůči ní postupoval nezákonně. Namítala, že se dne 20. 7. 2015 dostavila ke správci daně a žádala ho mj. o osobní doručení prvostupňového rozhodnutí. To však správce daně s odkazem na právní úpravu doručování odmítl a pořídil jí pouze prostou kopii prvostupňového rozhodnutí. Tvrzení žalovaného, že při tomto nahlížení do spisu a pořízení kopie došlo k doručení prvostupňového rozhodnutí, je tedy absurdní a účelové. K tomu namítala, že správní orgány nemohou mít prospěch z nezákonného a šikanózního jednání správce daně, neboť by to bylo v rozporu se základními zásadami daňového řízení a s účelem prekluze práva vyměřit daň. Odkázala na nálezh Ústavního soudu ze dne 11. 1. 2007, sp. zn. II. ÚS 493/05 a rozsudek NSS ze dne 4. 5. 2011, č. j. 7 Afs 4/2011-72.
8. Uzavřela, že daň bylo možné stanovit pouze do 15. 12. 2015 a žalobou napadené rozhodnutí bylo tedy vydáno až po uplynutí prekluzivní lhůty, a tedy je nezákonné.
9. *Ve třetím žalobním bodě* namítala, že žalovaný neprokázal vznik daňové povinnosti. Předně uvedla, že se u žalovaného neuskutečnilo žádné ústní jednání a že nebyla ani vyrozuměna o tom, že by bylo prováděno dokazování mimo jednání. Žalovaný přesto zjevně vycházel z dokumentů, které nejsou obsaženy ve správním spisu, jak je uvedeno v žalobou napadeném rozhodnutí. Již tento postup má za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.
10. Dále uvedla, že z žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný založil závěr o vzniku předmětu daně darovací na usnesení VSZ, protokolu o provedení domovní prohlídky ze dne 13. 6. 2016, č. j. UOOZ-191/TČ-2012-290040 (dále jen „protokol o domovní prohlídce“), kopii faktury č. 172702000000779 z prodejny Richemont Northern Europe GmbH, organizační složka, na jméno D. S. – M. (dále jen „kopie faktury“), protokolu o výslechu svědka F. D., prodejce v provozovně Cartier, ze dne 9. 4. 2015 (dále jen „protokol o výslechu svědka“) a z obžaloby v trestní věci sp. zn. 4 VZV 3/2015 (dále jen „obžaloba“). K tomu uvedla, že tyto důkazy jsou částečně nepoužitelné jako důkaz v daňovém řízení, navíc neprokazují, že došlo k darování, a tedy ke vzniku předmětu daně darovací.

11. Za nepoužitelné v daňovém řízení označila usnesení VSZ, úřední záznam o podaném vysvětlení (*pozn. soudu: zde zřejmě měla žalobkyně na mysli protokol o výsledku svědka*) a obžalobu. K tomu odkázala na rozsudek NSS ze dne 30. 5. 2011, č. j. 8 Afs 58/2010-89, dle nějž usnesení o zahájení trestního stíhání nemá povahu pravomocného rozhodnutí o kterékoli otázce řešené správcem daně. Dodala, že usnesení VSZ a obžaloba představují pouze subjektivní hodnocení státního zastupitelství a hodnocení důkazů v nich obsažené nemůže být považováno za samostatný důkaz. Žalovaný by je mohl použít pouze jako podklad pro vyhledávání důkazních prostředků, které pak použije v daňovém řízení, není však přípustné, aby použil přímo usnesení VSZ a obžalobu. Žalovaný totiž nemůže vycházet z toho, že by ke skutečnostem uvedeným v nich skutečně došlo. Takový postup by byl popřením zásady presumpce nevinny. Dodala, že usnesení VSZ a obžaloba navíc vycházejí také z odposlechů pořizovaných dle trestního řádu, jejichž využití je v daňovém řízení nepřípustné.
12. Dále namítala, že využitím protokolu o výsledku svědka, a tedy neprovedením jeho výsledku, byla porušena zásada bezprostřednosti dokazování. Dle té je totiž třeba zopakovat v daňovém řízení důkazy, které byly provedeny státním zástupcem, nikoli jen převzít jeho hodnocení důkazů nebo použít protokol o výsledku svědka z trestního řízení. K tomu odkázala na náleží Ústavního soudu ze dne 29. 10. 2002, sp. zn. II. ÚS 232/02 a na rozsudek NSS ze dne 31. 8. 2015, č. j. 4 Afs 109/2015-41. Uvedla také, že se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nijak nezabýval tím, že by výsledek pana F. D. nebylo v daňovém řízení možné provést. Shrnula, že tedy tři z pěti důkazů byly provedeny nezákonně.
13. Závěrem namítala, že žalovaný neprokázal, že by jí svědčila jím uváděná daňová povinnost. Uvedla, že správce daně neprovedl objektivní dokazování vedoucí k řádně zjištěnému skutkovému stavu ohledně otázky, zda došlo k předmětnému darování, či nikoli. Vysvětlila, že uvedených pět důkazů dle ní neprokazuje, že by jí hodinky darovala neznámá osoba. Žádný z důkazů přímo ani nepřímo neprokazuje darování. Žádný z důkazů (při odhlédnutí od usnesení VSZ, obžaloby a protokolu o výsledku svědka, které byly použity nezákonně), tj. ani kopie faktury, ani protokol o domovní prohlídce, neprokazují, že by byla vlastníkem hodinek. Důkazy ani neprokazují, zda je nekoupila sama přímo v prodejně Richefont Northern Europe GmbH. Dodala, že žalovaný neví, kdo věci v prodejně zakoupil, má pouze za to, že je nezakoupila osoba uvedená na faktuře. K tomu uvedla, že tudíž hodinky mohly být zakoupeny také pro ni a na její účet. Shrnula, že variant, k čemu mohlo dojít, je mnoho, proč je nepochopitelný závěr žalovaného, že došlo k darování a že dárce k ní nebyl v příbuzenském poměru. Uzavřela, že skutečnost, že došlo k darování, byl povinen prokázat správce daně, resp. žalovaný. Správní orgány však toto důkazní břemeno neunesly.
14. Žalobkyně žádala, aby soud žalobou napadené, jakož i prvostupňové rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný ve vyjádření k žalobě v podrobnostech odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

16. K *prvnímu žalobnímu bodu* uvedl, že žalobkyně interpretovala zrušující rozsudek tendenčním a zavádějícím způsobem, neboť jí uváděné skutečnosti z něj nevyplývají. K tomu citoval část zrušujícího rozsudku a zdůraznil, že NSS v něm neučinil závěr o tom, že k prekluzi práva vyměřit daň došlo, naopak uvedl, že takový závěr nemůže učinit. NSS mu tedy pouze uložil, aby v otázce prekluze zvážil všechny relevantní okolnosti. Připustil, že NSS vyšel z toho, že výzva k podání daňového přiznání nebyla řádně doručena, avšak již vůbec neposuzoval žádné skutečnosti týkající se materiálního doručení. NSS tak pouze vyslovil, že na adresu bylo doručováno chybně, z čehož vyvodil závěr o neoznámení prvoinstančního rozhodnutí. Žalovaný dále uvedl, že následně zvážil všechny okolnosti uváděné NSS ve zrušujícím rozsudku, a učinil řádně odůvodněnou úvahu, jak NSS požadoval. Jeho závěr o materiálním doručení prvostupňového rozhodnutí tedy není v rozporu se závazným právním názorem NSS. Dodal, že v rámci odvolacího řízení bylo napraveno i procesní pochybení spočívající v chybném doručení výzvy a žalobkyni byl poskytnut prostor pro prokázání jejích tvrzení, nebyla jí tedy upřena žádná práva.
17. Ke *druhému žalobnímu bodu* setrval na stanovisku, že prvostupňové rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 20. 7. 2015 při ústním jednání, kdy si žalobkyně osobně převzala jeho kopii. Byla tak jednoznačně naplněna materiální funkce doručení. Odkázal na rozsudek NSS ze dne 14. 10. 2015, č. j. 1 Afs 95/2015, který dle něj dopadá na projednávaný případ a který vymezuje podstatu materiálního doručení, jíž je seznámení se s obsahem písemnosti. Dodal, že o materiálním doručení prvostupňového rozhodnutí, a tedy o seznámení žalobkyně s jeho obsahem, svědčí také skutečnost, že žalobkyně proti němu podala dne 5. 8. 2015, tedy v příslušné lhůtě, odvolání. Dále uvedl, že i v projednávaném případě se jednalo o materiální doručení spojené s počátkem běhu lhůty, a to lhůty pro podání odvolání. Skutečnost, že oznámením prvostupňového rozhodnutí došlo k prodloužení lhůty pro stanovení daně, označil toliko za důsledek tohoto oznámení ve smyslu § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu. Nejednalo se tak o primární cíl správce daně, jak naznačovala žalobkyně, nýbrž o zákonný následek oznámení. Závěrem konstatoval, že to, že byla žalobkyni doručena „pouze“ kopie prvostupňového rozhodnutí, je z hlediska materiálního doručení irelevantní.
18. Nesouhlasil ani s obsahem *třetího žalobního bodu*, přičemž odkázal na body 51 až 62 žalobou napadeného rozhodnutí. Uvedl, že z důkazů, které ve věci shromáždil a podrobně popsal, jednoznačně vyplývá, že žalobkyně hodinky bezúplatně nabyla. K důkazním prostředkům konkrétně uvedl, že usnesení VSZ obsahovalo indicie o darování hodinek žalobkyni, dle protokolu o domovní prohlídce byly hodinky v bytě žalobkyně nalezeny, dle kopie faktury hodinky zakoupila osoba odlišná od žalobkyně. Dodal, že postupoval v souladu s § 8 odst. 1 daňového řádu, posoudil důkazy jednotlivě i ve vzájemné souvislosti a přihlížel přitom ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo, a dospěl k závěru, že žalobkyně nabyla hodinky darováním, čímž jí vznikl daňová povinnost.
19. Argument žalobkyně, že se neuskutečnilo ústní jednání a že nebyla vyrozuměna o provedení dokazování mimo něj, označil za absurdní. Z § 92 odst. 1 daňového řádu vyplývá, že dokazování provádí příslušný správce daně, výsledek hodnocení důkazů pak správce daně sdělí daňovému subjektu písemně, jak vyplývá i z odst. 7 uvedeného ustanovení. Postup „dokazování při jednání“ se tedy v rámci správy daní neuplatní. Dodal, že žalobkyně byla s výsledkem provedení dokazování seznámena, a to písemností ze dne 25. 9. 2020, č. j. 32378/20/5100-31462-707633, v níž byla žalobkyně seznámena s důkazními prostředky a závěrem žalovaného, že vznikl předmět daně, a byla vyzvána k prokázání

tvrzení uvedeného v přiznání k dani darovací podaném dne 25. 3. 2020, že jí vznikla daň ve výši 0 Kč. Na tento přípis žalobkyně také reagovala. Uzavřel, že tedy žalobkyně byla se shromážděnými důkazními prostředky a jejich hodnocením z jeho strany seznámena a bylo jí umožněno reagovat, což též učinila.

20. Dále odmítl, že by převzal hodnocení důkazů státním zástupcem, jak tvrdila žalobkyně. Uvedl, že toliko převzal podklady z trestního spisu, informace z nich plynoucí ve vztahu k daňové povinnosti však vyhodnotil zcela nezávisle a v souhrnu s dalšími důkazními prostředky. Postupoval tak v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů. K námitce žalobkyně ohledně nepoužitelnosti podkladů z trestního řízení poukázal na § 93 odst. 1 a 2 daňového řádu, dle kterého lze jako důkazních prostředků užít všech podkladů, jimiž lze zjistit skutečný stav věci a ověřit skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně., a to i veškeré podklady předané správci daně jinými orgány veřejné moci, které byly získány pro jimi vedená řízení. Dodal, že důvodová zpráva k daňovému řádu jednoznačně uvádí, že mezi takto předané důkazní prostředky patří i poznatky z trestního řízení. Odkázal také na rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2018, č. j. 7 Afs 8/2018-56, v němž NSS vyjádřil, že: „(...)§ 93 odst. 3 daňového řádu nestanoví nutnost automatického opakování výsledku svědka, nýbrž věc ponechává na procesní aktivitě daňového subjektu, který má o takové opakování výpovědi požádat.“ K tomu uvedl, že žalobkyně výslech svědka nenavrhl. Odkaz žalobkyně na rozsudek NSS ze dne 31. 8. 2015, č. j. 4 Afs 109/2015-41, považoval za nepřiléhavý, neboť se vztahuje ke skutkově odlišnému případu. Uzavřel, že podklady převzaté z trestního spisu jsou použitelné i v daňovém řízení a že nijak nepochybil, když neopakoval výslech svědka.
21. Doplnil, že důkazy ve svém souhrnu spolehlivě prokazují, že žalobkyně hodinky bezúplatně nabyla, a vznikl u ní předmět daně darovací. Zhodnotil, že žalobkyně pouze popírá důkazy a zjištění z nich plynoucí, ale nikterak nedokládá svá tvrzení ohledně daně ve výši 0 Kč. Žalobkyně tedy nezpochybňuje jeho závěry dostatečně relevantně.
22. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci Městským soudem

23. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s ustanovením § 51 s. ř. s., neboť účastníci řízení takový postup akceptovali. Účastníci řízení důkazy nenavrhovali, soud o nich proto nerozhodoval.
24. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou uplatněných bodů, kterými je vázán, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
25. Podstatou sporu je posouzení, zda žalovaný postupoval v souladu se závazným právním názorem NSS vysloveným ve zrušujícím rozsudku a se zákonem.
26. Soud ze spisového materiálu zjistil tyto pro věc podstatné skutečnosti:
27. Žalovaný vycházel při posuzování předmětné věci z žalobcem vyjmenovaných podkladů, které jsou součástí spisového materiálu. Jedná se konkrétně o obžalobu, usnesení VSZ, protokol o výsledku svědka, protokol o domovní prohlídce, kopie faktury.
28. Z kopie faktury vyplynulo, že faktura za hodinky byla vystavena na osobu odlišnou od žalobkyně. Z protokolu o domovní prohlídce vyplynulo, že hodinky byly při domovní prohlídce nalezeny u žalobkyně doma. Z protokolu o výsledku svědka vyplynulo, že

svědek, kterým byl prodavač v obchodě, v němž byly hodinky zakoupeny a který vystavoval fakturu za hodinky, nikdy nic neprodal žalobkyni.

29. Dále z protokolu o ústním jednání ze dne 20. 7. 2015 vyplynulo, že žalobkyně při tomto ústním jednání obdržela fotokopii prvostupňového rozhodnutí.

30. Při posouzení vyšel soud z následující právní úpravy:

31. Podle § 21 odst. 1 písm. b) zákona 357/1992 Sb. v rozhodném znění *poplatník je povinen podat místně příslušnému správci daně přiznání k dani dědické a k dani darovací do 30 dnů ode dne, v němž došlo k bezúplatnému nabytí movitého majetku nebo jiného majetkového prospěchu nebo byl poskytnut movitý majetek nebo jiný majetkový prospěch do ciziny, jde-li o daň darovací.*

32. Podle § 148 odst. 1 daňového řádu v rozhodném znění *daň nelze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení.*

33. Podle § 148 odst. 2 písm. b) téhož zákona *lhůta pro stanovení daně se prodlužuje o 1 rok, pokud v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty pro stanovení daně došlo k oznámení rozhodnutí o stanovení daně.*

Podle § 148 odst. 4 písm. a) téhož zákona *lhůta pro stanovení daně neběží po dobu řízení, které je v souvislosti se stanovením daně vedeno před soudem ve správním soudnictví a před Ústavním soudem.*

34. Podle § 92 odst. 1 téhož zákona *dokazování provádí příslušný správce daně nebo jím dožádaný správce daně. Podle odst. 7 téhož ustanovení správce daně po provedeném dokazování určí, které skutečnosti považuje za prokázané a které nikoliv a na základě kterých důkazních prostředků; o hodnocení důkazů sepíše úřední záznam, pokud se toto hodnocení neuvádí v jiné písemnosti založené ve spise.*

35. Podle § 93 odst. 1 téhož zákona *jako důkazních prostředků lze užít všech podkladů, jimiž lze zjistit skutečný stav věci a ověřit skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně a které nejsou získány v rozporu s právním předpisem, a to i těch, které byly získány před zahájením řízení. Jde zejména o tvrzení daňového subjektu, listiny, znalecké posudky, svědecké výpovědi a ohledání věci. Podle odst. 2 téhož ustanovení za podmínek podle odstavce 1 lze jako důkazní prostředky použít i veškeré podklady předané správci daně jinými orgány veřejné moci, které byly získány pro jimi vedená řízení, jakož i podklady převzaté z jiných daňových řízení nebo získané při správě daní jiných daňových subjektů. Podle odst. 3 je-li podkladem předaným podle odstavce 2 protokol o svědecké výpovědi, správce daně na návrh daňového subjektu provede svědeckou výpověď v rámci daňového řízení o této daňové povinnosti.*

36. Soud o žalobě uvážil takto:

37. Soud nevešel na argumentaci *prvního žalobního bodu*, neboť neshledal, že by žalovaný postupoval v rozporu se závazným právním názorem obsaženým ve zrušujícím rozsudku.

38. NSS ve zrušujícím rozsudku uvedl, že nebyly naplněny podmínky pro doručení fikcí, neboť nedošlo k doručování na správnou adresu, nebyly tak dány ani podmínky pro stanovení daně dle § 145 odst. 1 daňového řádu a nebyl řádně doručen platební výměr (viz shrnutí v bodě 46 zrušujícího rozsudku). Z obsahu zrušujícího rozsudku je přitom zjevné, že se v něm ke kasační námitce NSS zabýval otázkou doručení platebního výměru

z hlediska doručování na konkrétní adresu a následné fikce doručení. NSS ve zrušujícím rozsudku nikterak neřešil otázku možného materiálního doručení platebního výměru (tj. prvostupňového rozhodnutí). Podle stanoviska soudu tak závěr NSS ohledně nedoručení platebního výměru nelze vykládat tak, že NSS dovodil, že platební výměr zcela jistě nebyl žádným způsobem žalobkyni doručen, ale dovodil, že nebyl doručen právě doručením na adresu a následnou fikcí doručení. Pokud tedy žalovaný na základě spisového materiálu dospěl k závěru, že došlo k materiálnímu doručení prvostupňového rozhodnutí (s čímž soud souhlasí, jak bude odůvodněno níže), a dostatečně jej odůvodnil, není takový postup v rozporu se závazným právním názorem NSS. Stejně tak skutečnost, že NSS ve zrušujícím rozsudku přímo nezavázal žalovaného k opětovnému posouzení otázky doručení prvostupňového rozhodnutí, neznamená, že takové opětovné posouzení nemohl/nesměl žalovaný učinit, jak naznačovala žalobkyně.

39. Pokud se týká otázky prekluze práva vyměřit daň, NSS se jí věnoval v bodech 51 až 53 zrušujícího rozsudku. Konkrétně mj. uvedl, že se žalovaný má v dalším řízení zabývat důsledky závěru o nedoručení výzvy k podání daňového přiznání a platebního výměru, a to zejména s ohledem na otázku prekluze práva vyměřit daň (viz bod 51). NSS dále uvedl, že v projednávaném případě nemohlo dojít ke stavění prekluzivní lhůty z důvodu zahájení trestního stíhání dle §148 odst. 4 písm. c) daňového řádu a že: „(...) *nelze uvažovat o prodloužení tříleté lhůty podle § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu, neboť ani k oznámení rozhodnutí o stanovení daně (platebního výměru) dosud nedošlo.*“ (viz bod 52 zrušujícího rozsudku). Dále v bodě 53 zrušujícího rozsudku uvedl, že: „*[S] ohledem na skutečnost, že soud nedisponuje všemi potřebnými informacemi (zejména stran trestního stíhání stěžovatelky a souvisejících řízení před soudy), nemůže nyní vyslovit jednoznačný závěr ohledně prekluze práva stanovit daň. Na žalovaném bude, aby pečlivě zvážil všechny relevantní okolnosti a učinil v této otázce řádně odůvodněnou úvahu. Pokud žalovaný dospěje k závěru, že lhůta pro stanovení daně dosud neuplynula, bude na něm, aby napravil shora popsaná procesní pochybení.*“
40. Ze shora uvedeného dle soudu nevyplývá závěr NSS, že čistě z obsahu správního spisu je třeba dospět k závěru, že k prekluzi práva došlo, jak tvrdila žalobkyně. NSS v bodě 53 zrušujícího rozsudku naopak vyslovil, že nedisponuje potřebnými informacemi k posouzení otázky prekluze práva na vyměření daně, přičemž některé z těchto potřebných informací konkretizoval (viz použití slova „zejména“). To však neznamená, že NSS vyslovil, že z informací obsažených ve správním spisu vyplývá, že k prekluzi práva došlo. NSS v bodech 51 a 53 zrušujícího rozsudku zavázal žalovaného k tomu, aby se otázkou prekluze práva vyměřit daň zabýval, vzal v úvahu všechny relevantní skutečnosti a učinil v ní řádně odůvodněnou úvahu. To žalovaný učinil na str. 10 a 11, v bodě 50 žalobou napadeného rozhodnutí a uzavřel, že k prekluzi práva nedošlo. Takový postup žalovaného je tedy zcela v souladu se závazným právním názorem NSS vysloveným ve zrušujícím rozsudku. Nic na tom nemůže změnit skutečnost, že žalovaný dospěl k závěru, že k prekluzi práva nedošlo.
41. Pouze pro úplnost soud dodává, že je ze spisového materiálu zřejmé, že žalovaný napravil svá procesní pochybení spočívající v nedoručení výzvy k podání daňového přiznání, když tuto výzvu žalobkyni doručil jako přílohu výzvy k vyjádření se v rámci odvolacího řízení ze dne 11. 3. 2020 (na níž reagovala žalobkyně podáním daňového přiznání na daň darovací ve výši 0 Kč). Žalovaný tedy splnil to, k čemu jej NSS ve zrušujícím rozsudku zavázal i v tomto bodě. Ostatně žalobkyně tuto skutečnost v žalobě nikterak nerozporovala.

42. Soud nevěšel ani na *druhý žalobní bod*.
43. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda bylo prvostupňové rozhodnutí žalobkyni materiálně doručeno při ústním jednání dne 20. 7. 2015, jak tvrdí žalovaný. Z protokolu o ústním jednání konaném dne 20. 7. 2015 jednoznačně vyplývá, že při si žalobkyně při tomto ústním jednání osobně převzala fotokopii prvostupňového rozhodnutí. Toto převzetí stvrdila svým podpisem. Ostatně žalobkyně tuto skutečnost v žalobě nerozporovala, naopak ji sama potvrdila.
44. Základním smyslem doručování je, aby se účastníci řízení seznámili s písemnostmi správního orgánu a měli možnost uplatnit svá práva a oprávněné zájmy. Z tohoto principu vychází materiální doručení (viz např. rozsudky NSS ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 90/2010-95, ze dne 30. 11. 2016, č. j. 3 As 26/2016-45 či ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 31/2011-88). Materiální doručení zná jak správní řád, který v § 19 stanoví, že písemného dokladu o doručení či dodání písemnosti není třeba, je-li z postupu účastníka řízení (adresáta) zjevné, že mu bylo doručeno, tak i daňový řád v § 51 odst. 3. Ústavnost tohoto pravidla potvrdil v usnesení ze dne 28. 2. 2012, sp. zn. IV. ÚS 3807/11, i Ústavní soud.
45. V projednávaném případě je nesporné, že žalobkyně dne 20. 7. 2015 převzala kopii prvostupňového rozhodnutí. Po převzetí kopie se nepochybně mohla seznámit a také seznámila s prvostupňovým rozhodnutím, což vyplývá v souladu s § 51 odst. 3 daňového řádu již ze samotné skutečnosti, že proti prvostupňovému rozhodnutí podala včas odvolání, jak uvedl žalovaný a žalobkyně ani tuto skutečnosti nikterak nerozporovala. Přičemž žalobkyně ani netvrdila, že se s obsahem prvostupňového rozhodnutí tímto způsobem neseznámila. Je tedy zjevné, že došlo k naplnění materiální stránky doručování, neboť správce daně umožnil žalobkyni fakticky se seznámit s prvostupňovým rozhodnutím.
46. Soud k žalobní argumentaci dodává, že pro závěr o materiálním doručení prvostupňového rozhodnutí je irelevantní, že žalobkyni byla při ústním jednání dne 20. 7. 2015 doručena „pouhá“ kopie prvostupňového rozhodnutí. Je tomu tak proto, že obsah kopie je již z podstaty procesu kopírování dokumentu totožný s obsahem originálu prvostupňového rozhodnutí. Dále soud uvádí, že ač lze obecně souhlasit s tvrzením žalobkyně, že správní orgány nemohou mít prospěch z nezákonného a šikanózního jednání, v projednávaném případě neshledal, že by k takové situaci došlo. Materiální doručení prvostupňového rozhodnutí je nesporné. Nedodržení formálních pravidel týkajících se doručování (tj. doručování na špatnou adresu, k němuž v projednávaném případě došlo) tak nemůže být na závadu, jestliže účelu těchto pravidel bylo přesto dosaženo, tj. příjemci bylo prvostupňové rozhodnutí fakticky (materiálně) doručeno.
47. Dále se soud zabýval otázkou prekluze, tj. posouzením, zda bylo žalobou napadené rozhodnutí vydáno v rámci prekluzivní lhůty, či nikoli. Žalobkyně zastávala názor, že vzhledem k tomu, že jí nebylo doručeno prvostupňové rozhodnutí, bylo možné stanovit daň pouze do 15. 12. 2015, tj. v tříleté prekluzivní lhůtě dle § 148 odst. 1 daňového řádu. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí (konkrétně bod 50) dovodil, že vzhledem ke všem okolnostem projednávaného případu došlo k prodloužení a stavění lhůty pro stanovení daně, přičemž tato uplynula dne 23. 4. 2021, tedy po vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Soud se se závěrem žalovaného shoduje.
48. K bezúplatnému nabytí hodinek žalobkyní došlo v blíže nezjištěné době od 15. 12. 2012 do 23. 12. 2012. V souladu s § 21 odst. 1 písm. b) zákona 357/1992 Sb. byla žalobkyně

povinna podat místně příslušnému správci daně přiznání k dani darovací do 30 dnů ode dne nabytí, tj. nejpozději do 22. 1. 2013. To žalobkyně neučinila. Lhůta pro stanovení daně dle § 148 odst. 1 daňového řádu tedy počala běžet dne 22. 1. 2013, a pokud by nebyla prodloužena a stavěna, uplynula by dne 22. 1. 2016. Dne 20. 7. 2015 bylo však žalobkyni materiálně doručeno prvostupňové rozhodnutí (platební výměr), čímž byla lhůta v souladu s § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu prodloužena o jeden rok, tj. do dne 23. 1. 2017 (*pozn. soudu: datum 22. 1. 2017 totiž spadalo na neděli, tudíž konec lhůty v souladu s § 33 odst. 4 daňového řádu byl posledním dnem lhůty následující pracovní den, pondělí 23. 1. 2017*). Žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí podala odvolání, o němž bylo rozhodnuto původním rozhodnutím žalovaného (*pozn. soudu: pro přehlednost soud připomíná, že původní rozhodnutí žalovaného bylo vydáno dne 26. 7. 2016*), doručeným žalobkyni dne 28. 7. 2016. Tím se lhůta pro stanovení daně v souladu s § 148 odst. 2 písm. d) daňového řádu prodloužila o další jeden rok, tj. do 23. 1. 2018. Proti původnímu rozhodnutí žalovaného žalobkyně podala žalobu a následně ve věci probíhalo soudní řízení, proto byla lhůta v souladu s § 148 odst. 4 písm. a) daňového řádu stavěna, a to následovně: od podání žaloby proti původnímu rozhodnutí žalovaného dne 21. 9. 2016 (*pozn. soudu: datum podání žaloby je soudu známo z jeho evidenčního systému*) do dne nabytí právní moci prvního rozsudku zdejšího soudu dne 20. 4. 2018 (*pozn. soudu: opět zjištěno z evidenčního systému zdejšího soudu*), tj. v této fázi byla lhůta stavěna po 577 dnů; dále od podání kasační stížnosti k NSS dne 16. 5. 2018 (*pozn. soudu: zjištěno z evidenčního systému NSS*) do nabytí právní moci druhého rozsudku zdejšího soudu (neboť první rozsudek zdejšího soudu byl rozsudkem NSS ze dne 21. 11. 2018, č. j. 7 Afs 202/2018-41 zrušen) dne 25. 4. 2019 (*pozn. soudu: zjištěno z evidenčního systému zdejšího soudu*), tj. v této fázi byla lhůta stavěna po 345 dnů; dále od podání druhé kasační stížnosti dne 6. 5. 2019 (*pozn. soudu: zjištěno z evidenčního systému NSS*) do právní moci zrušujícího rozsudku dne 23. 1. 2020 (*pozn. soudu: zjištěno tamtéž*), tj. v této fázi byla lhůta stavěna po 263 dnů. Celkem tedy byla lhůta stavěna dle § 148 odst. 4 písm. a) daňového řádu po dobu 1 185 dnů. Konec lhůty po prodloužení stanovený na 23. 1. 2018 se tedy posouval o 1 185 dnů, posledním dnem lhůty tak byl den 22. 4. 2021.

49. Žalobou napadené rozhodnutí, jímž byla žalobkyni stanovena daň, bylo vydáno dne 16. 3. 2021 a nabylo právní moci dne 26. 3. 2021, tedy v rámci prekluzivní lhůty. K prekluzi práva vyměřit žalobkyni daň darovací tedy v projednávaném případě nedošlo.
50. Soud neshledal důvodným ani *třetí žalobní bod*, v němž žalobkyně namítala, že žalovaný neprokázal vznik daňové povinnosti a brojila proti způsobu dokazování.
51. Soud v prvé řadě dává zapravdu žalovanému, že v řízení vedeném podle daňového řádu se dokazování nutně neprovádí při ústním jednání a není ani nutné vyrozumívat daňový subjekt o provádění dokazování mimo ústní jednání, jak naznačovala žalobkyně. Dokazování se v daňovém řízení řídí § 92 daňového řádu, dle něž dokazování provádí správce daně (odst. 1), po kterém určí, které skutečnosti považuje za prokázané a které nikoli a na základě jakých důkazních prostředků, sepíše úřední záznam o hodnocení důkazů, neuvádí-li se hodnocení již v jiné písemnosti založené ve správním spisu (odst. 7).
52. V projednávaném případě provedl dokazování žalovaný v odvolacím řízení. O tom, z jakých důkazů při svých úvahách vycházel a jaké z nich učinil závěry, pojednal ve výzvě k prokázání skutečností, která byla žalobkyni doručena dne 30. 9. 2020. Žalobkyně tedy byla seznámena jak s provedeným dokazováním, tak s konkrétními důkazy, tak se skutečnostmi, které žalovaný na jejich základě považoval za prokázané. To ostatně

žalobkyně nepopírala, naopak na tuto výzvu reagovala přípisem ze dne 8. 10. 2020, v němž namítla prekluzi práva stanovit v projednávané věci daň a setrvala na svém tvrzení, že k darování nedošlo.

53. Je skutečností, že jak ve výzvě, tak v žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že se seznámil také s obsahem přepisů odposlechů a sms (viz bod 76 žalobou napadeného rozhodnutí), avšak zároveň uvedl, že tyto přepisy nebyly použity jako důkazní prostředky, když důkazními prostředky jsou jen protokol o domovní prohlídce a k němu přiložená fotodokumentace, kopie faktury, protokol o výsledku svědka a podpůrně obžaloba. Námitka žalobkyně ohledně nezákonnosti využití odposlechů jako důkazního prostředku je tedy irelevantní.
54. Soud nevěšel ani na námitku nepoužitelnosti usnesení VSZ, úředního záznamu o výsledku svědka a obžaloby. Soud souhlasí se závěry rozsudku NSS ze dne 30. 5. 2011, č. j. 8 Afs 58/2010-89, na něž žalobkyně odkazovala. Nicméně neshledal, že by žalovaný postupoval v rozporu s těmito závěry. Nelze se totiž ztotožnit s námitkou žalobkyně, že žalovaný převzal hodnocení důkazů a z něj vyplývající závěry z usnesení VSZ a obžaloby, naopak je z žalobou napadeného rozhodnutí zřejmé, že se žalovaný sám podrobně zabýval hodnocením důkazních prostředků (viz str. 12 až 14, body 55 až 62 žalobou napadeného rozhodnutí) a na jejich základě sám učinil závěry o skutkovém stavu, jež řádně odůvodnil. Z žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá pouze, že žalovaný z usnesení VSZ a obžaloby vzal jako podklad skutečnost, která je podstatná pro vyměření příslušné daně darovací, a to je pouze zjištění o bezúplatném nabytí majetku (případně, že osoba dárce nesplňuje podmínku, která by měla vliv na výši daně). Zbytek poznatků získal z dalších důkazních prostředků.
55. Dále soud k nepoužitelnosti důkazních prostředků připomíná, že v daňovém řízení je úprava důkazních prostředků obsažena v § 93 daňového řádu, dle jehož odst. 1 lze jako důkazních užít všech podkladů, jimiž lze zjistit skutečný stav věci a ověřit skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně a které nejsou získány v rozporu s právním předpisem. Podle odst. 2 uvedeného ustanovení přitom lze jako důkazní prostředky použít i veškeré podklady předané správci daně jinými orgány veřejné moci, které byly získány pro jimi vedená řízení. Takovými důkazními prostředky jsou dle doktríny i důvodové zprávy k daňovému řádu také podklady z trestního řízení (viz např. LICHNOVSKÝ, Ondřej, ONDRÝSEK, Roman a kol. Daňový řád. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021).
56. Pokud se týká tvrzeného porušení zásady bezprostřednosti dokazování, soud uvádí, že § 93 odst. 3 daňového řádu, v němž je obsažena úprava výsledku svědka jakožto důkazního prostředku, nestanoví nutnost automatického opakování výsledku svědka, naopak věc ponechává na procesní aktivitě daňového subjektu, který má o takové opakování výpovědi požádat. Nepožádá-li daňový subjekt o takové opakování, nelze po správci daně bez dalšího požadovat automatické opakování výsledků (viz např. rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2018, č. j. 7 Afs 8/2018-56, ze dne 23. 3. 2022, č. j. 7 Afs 114/2020-29 či ze dne 21. 7. 2022, č. j. 9 Afs 79/2020-45). V projednávaném případě z obsahu správního spisu nevyplývá, že by žalobkyně požádala o opakování výsledku svědka F. D., přestože prokazatelně věděla o skutečnosti, že z protokolu o jeho výsledku žalovaný vycházel. Ostatně ani žalobkyně v žalobě netvrdila, že by o opakování výsledku svědka požádala. V souladu se shora uvedeným tedy žalovaný nebyl povinen provádět výslech svědka F. D. opětovně. Zásada bezprostřednosti dokazování tak nebyla ze strany žalovaného porušena. K odkazu žalobkyně na rozsudek NSS ze dne 31. 8. 2015, č. j. 4 Afs 109/2015-41 soud uvádí, že se

týkal případu, v němž správce daně provedl výslech osoby, která byla vyslechnuta též v rámci trestního řízení, přičemž z tohoto výslechu v trestním řízení byl pořízen protokol. NSS v daném případě dospěl k závěru, že výslech svědka provedený v daňovém řízení není třeba nahrazovat či doplňovat protokolem o výslechu téhož svědka v trestním řízení (viz bod 49 uvedeného rozsudku). V nyní projednávaném případě byl však skutkový stav odlišný, jak je patrné shora.

57. Konečně soud uvádí, že dle jeho názoru žalovaný dostatečně prokázal, že u žalobkyně vznikl předmět daně darovací, a tudíž byla povinna uhradit darovací daň. Z důkazních prostředků, jež jsou součástí spisového materiálu, a z nichž žalovaný při svém rozhodování vycházel, vyplynulo, že žalobkyně bezúplatně nabyła hodinky. Hodinky byly nalezeny u ní v bytě (to ostatně žalobkyně nepopírá), z kopie faktury ve spojení s protokolem o výslechu svědka je zřejmé, že si je žalobkyně nekoupila sama. Žalobkyně přitom nikterak neprokázala, že by hodinky nebyly její (ostatně to ani žalobkyně netvrdila, v žalobě pouze uvedla, že žalovaný neprokázal, že by byla jejich vlastníkem) ani neprokázala jiný způsob jejich nabytí, než je darování (pokud by si je například zaplatila sama, jak v žalobě hypoteticky uvádí, mohla by tuto skutečnost prokázat např. výpisem z účtu apod.) Žalobkyně ani netvrdila, ani neprokázala, že by jí hodinky daroval příbuzný. Žalovaný tedy dle soudu dostatečně prokázal, že předmět daně darovací vznikl a o svých závěrech, vyplývajících ze spisového materiálu, žalobkyni před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí informoval. Žalobkyně však nereagovala žádným způsobem, který by vznik předmětu daně darovací zpochybnil, nýbrž pouze hypotetickými úvahami, které ničím nepodložila. Žalobkyně tedy nevyužila možnosti účinně se proti závěru žalovaného bránit, nevyvrátila tedy dostatečně řádně podložené závěry žalovaného.

V. Závěr a náklady řízení

58. Na základě shora uvedených skutečností soud nedůvodnou žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
59. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla ve věci procesně úspěšná, žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Praha 20. prosince 2022

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu

